

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 72.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366640544/facsimile.pdf> (tilgået 11. maj 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Dæmonen er forsvundet, som bar Skikkelsen, Navnet og den blændende Glæde, og gjaldt for mig i den blinde Verdens Øine; men mig skal Ingen see, uden den, som troer paa mig og elsker mig, uden at forstaae mig. Ikke har du drømt, min Elskede, dit Eventyr er sødt og virkelig oplevet; det er ikke opfundet af dig paa menneskelig Viis, men skabt i dig og ved dig af andre og mægtigere Aander. Din urolige Tvillingbroders vildfarne Aand, i hvem du troede at see dit eget Væsen og hvis forføngelige Drømme fandt saadan Samstemning i din Sjæl, at de nær havde ført dig Dæmonerne i Vold, han er nu kommet til Klarhed og Fred; thi Skatten er hævet og forsvundet, som bandt hans forvildede Sjæl til det Forføngelige.»

«Siig mig ikke mere, skønne Cordula – afbrød hende den henrykte Arnold – jeg veed Nok og vil ikke vide Meer; dig har jeg jo nu og der mangler Intet meer i min Lyksalighed.»

Solen var allerede gaaet ned og Fuldmaanen skinnede klart gennem Træerne. Nu rullede Cordulas skønne velbekendte Guldkarm frem mellem Buskene og det lykkelige Brudepar besteg den, hvor paa Floristan greb Silketømmerne og styrede de vælige Gangere gennem den dunkle Skov til det prægtigt oplyste Slot.

Der modtog dem atter de dansende Ynglinger og Piger med Krandsene og de flammende Brudefakler ligesom sidst. Paa Slottet modtog dem ogsaa et talrigt Selskab, hvori Arnold nu gjenkendte mangen Ven og Broder i Aanden, som han i lang Tid ikke havde seet. De modtog ham Alle med inderlig Glæde og lykønskede ham, som den skønne Cordulas Brudgom.

I Haugen steeg atter den muntre Glædesild op fra Øen i den speilklare Søe, og i Lunden funkede Høialtret med de tusinde Stjerner.

Haand i Haand gik Arnold og den skønne Cordula til Alteret. Da han nu knælede andagtsfuld ved hans Side og rakte ham den elfbenshvvide Haand, mens hun hævdede de skønne betydningsfulde Øine mod Himlen, da syntes hun ham vel atter et overjordisk ubegribeligt Væsen, der lig en gaadefuld Sphinx laa Haand i Haand med ham for den Eviges Throne; men han gruede ikke meer for det herlige Syn, en høi ahnelsesfuld Glæde opfyldte hans Hjerte, og det var som en Engel Lvidskede dybt i hans Sjæl, med Floristans velbekendte Stemme: lyksalige Eventyrer! du vandt dog Prindsessen, og hendes er Kronen, naar al Verdens Herlighed er Tant og forføngelig Drøm.